

Kalenderjaar

Kalenderjaar

Gwen Calluy

© Gwen Calluy

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

Foto auteur: Mariske Krijgsman – pictwist.nl

ISBN: 9789402154290

NUR: 330

Alle personages en gebeurtenissen zijn fictief. Overeenkomst met bestaande of overleden personen en gebeurtenissen berust op louter toeval.

Voor iedereen die me onderweg geholpen heeft.

Proloog

Julie voelde dat het tijd was om op te staan. Ze rekte zich een beetje uit en wilde geeuwen voor ze haar ogen open deed. Het lukte niet. Er zat iets in haar keel! Ze had het gevoel dat ze stikte. Ze schoot overeind. Lang haar viel in haar ogen. Haar handen vonden een buis bij haar neus. Ze trok die eruit met een harde ruk. De lange slang viel op de grond. Onmiddellijk moest Julie overgeven. Bruine pap schoot uit haar keel dwars door het gordijn van blond haar.

Verdwaasd keek ze om zich heen. Ze was in een lange zaal met zes bedden. In vier lagen mensen aangesloten aan allerlei machines. Ze leken te slapen.

‘Een ziekenhuis?’ Haar stem kraakte een beetje. Zijzelf had alleen een voedingsbuis in haar mond gehad. Wat deed ze hier? Ze stapte uit het bed. Ze spoelde haar haar uit in de douche van de kamer. Daar vond ze ook een badjas. Er was nog geen zuster verschenen. Behalve dat ze zich een beetje licht in haar hoofd voelde, had Julie nergens last van. In het kastje naast haar bed vond ze haar kleine, rode handtas. Ze probeerde haar mobiele telefoon, maar de batterij was leeg.

Ze liep de zaal uit. Er was een balie in de gang, maar die was niet bemand. De klok daar gaf aan dat het bijna vijf uur ’s avonds was. Terwijl ze de gang uitliep, kwam ze erachter waarom het zo leeg leek: een viertal zusters en dokters stond rond een bed. Alle apparatuur was aan het piepen. Er moest een leven gered worden.

Julie liep door richting de uitgang. Ze kwam langs de kapperszaak van het ziekenhuis. Ze keek naar haar gezicht in de weerspiegeling van de winkelruit. Ze zag er bleek uit waar ze normaal een gezonde bloos op haar wangen had. Haar stroblonde haar viel tot op haar schouders.

‘Zo lang was het toch niet gisteren?’

Ze liep naar binnen. ‘Hoi, kan ik geknipt worden?’ vroeg ze.

De kapster was de vloer aan het aanvegen. ‘Ik ben net aan het afsluiten,’ zei ze vriendelijk.

‘Alsjeblieft? Ik zie er niet uit.’

‘Goed dan,’ antwoordde de kapster met een glimlach.

Julie plofte in de kappersstoel. Ze had het gevoel dat ze belangrijkere dingen te doen had.

‘Eh, zou ik de telefoon even mogen gebruiken?’

‘Natuurlijk.’ De kapster gaf Julie haar mobiele telefoon en ging verder met het opruimen van de zaak.

Julie toetste het nummer van haar ouders.

‘Goedemiddag met Karin,’ zei haar moeder.

‘Hoi mam.’

‘Julie?’

‘Ja. Ik denk dat er iets gebeurd is tijdens de introductiedag. Niet schrikken! Alles is goed, maar ik ben net wel in een ziekenhuis wakker geworden. Mam?’

Ze hoorde snikken aan de andere kant van de lijn.

‘Natuurlijk, je wist het al.’

‘Blijf daar, wij komen eraan!’ Haar moeder klonk compleet hysterisch. Verbijsterd gaf Julie de telefoon terug.

De kapster begon aan Julies haar te werken. ‘Hoeveel wil je eraf?’

‘Ik wil het kort. Hoe kan het toch zo lang zijn?’ Haar hoofd was nog zo wazig dat ze de gedachte niet af kon maken. In plaats daarvan, leunde ze achterover zodat de kapster haar werk kon doen.

‘Weet je zeker dat je het kort wilt?’ vroeg de kapster.

‘Absoluut. Mijn haar is te eigenwijs om lang te zijn. Als het kort is, blijft het tenminste uit mijn ogen. Ik heb sinds de basisschool geen lang haar meer gehad.’

Met een zucht van spijt, begon de kapster te knippen. Julie deed haar ogen dicht. Na een tijdje voelde ze wat druk op haar linkeroor.

‘Oh, ik heb in je oor geknipt.’

Julie deed haar ogen open en keek in de spiegel.

‘Niets te zien.’

‘Sorry, ik dacht echt dat ik een hap uit je oor had genomen.’

‘Echt niets te zien.’

Opgelucht ging de kapster verder. Na een half uur toonde ze het resultaat. Julie zag eindelijk zichzelf weer. Er was zelfs wat kleur in haar gezicht teruggekomen.

‘Dankjewel. Dit is hoe ik eruit hoor te zien!’ Ze pakte haar portemonnee uit haar handtas, maar er zat maar vijftien euro in. Ze liet het aan de kapster zien.

‘Sorry,’ zei Julie. ‘Ik weet mijn kamernummer niet, maar ik heb dit bandje om mijn arm.’

De kapster keek ernaar.

‘Heeft een dokter gezegd dat je uit je bed mocht?’

‘Nee, ik heb onderweg niemand gezien.’

De kapster pakte haar vaste telefoon. ‘Hallo? Met de kapsalon. Ik heb hier een patiënte van langetermijnzorg.

Ja.

Volgens mij is ze net wakker geworden!

Jullie zijn haar kwijt? Ze is hier nog.’

‘En?’ vroeg Julie. Ze begon langzaam door te krijgen dat er iets echt niet klopte.

‘De dokter is onderweg.’

‘Mooi, dan kan hij me uitschrijven. Ik moet alleen wel op mijn ouders wachten, natuurlijk. Zij kunnen de rekening hier betalen.’

‘Moeten zij van ver komen?’ vroeg de kapster.

‘Uit Zeeuws-Vlaanderen. Ze hebben een boerderij daar. Het kost bijna twee uur met de auto voor ze hier in Utrecht zijn.’

Met lange passen kwam een vrouw van in de veertig in doktersjas de kapsalon binnen. Ze werd op de voet gevolgd door een donkerharige jongeman. Eén van Julies beste vrienden.

‘George!’ riep Julie blij. Ze omhelsde hem.

‘Niet zo hard,’ kreunde hij, waarop ze hem los liet.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze. ‘Ben ik gevallen tijdens de introductiedagen of zo?’

George staarde haar een moment aan. ‘Dat is bijna een jaar geleden,’ stamelde hij. ‘Je bent aangereden en je hebt in coma gelegen.’

‘Nee, dat kan niet!’

‘Het is toch waar,’ zei de dokter. Ze stak haar hand uit. Julie schudde die. ‘Melanie van Bergen.’

‘Je was,’ begon George, maar hij klapte dicht onder zijn emotie. De dokter nam het van hem over: ‘Je bent aangereden door een vrachtwagen. De chauffeur had de macht over het stuur verloren.

In kritieke toestand ben je naar het Utrecht Medisch Centrum vervoerd en hier heb je de afgelopen elf maanden gelegen.'

Julie sloeg een hand voor haar mond.

'Ik heb net mijn moeder gebeld alsof ik een nachtje in het ziekenhuis heb gelegen. Ze is onderweg hierheen.'

George haalde een paar keer diep adem om zichzelf weer onder controle te krijgen. 'Je moeder belde me. Ik ben onmiddellijk hierheen gekomen.'

'Ben ik echt een jaar kwijt?'

'Ja, het is augustus. De introductieweek begint alweer bijna.'

Julie leunde tegen de muur aan. 'Dit is een nachtmerrie.'

'We moeten een paar tests doen, Julie,' zei de dokter. 'Je kunt na bijna een jaar in coma niet zomaar het ziekenhuis uitlopen.'

Dat was eigenlijk precies wat Julie wilde doen. Ze keek George aan. Hij zei: 'Ga met haar mee. Ik moet Roland en mijn ouders bellen.'

'OK dan,' zei Julie. 'George, kun jij de kapper voorschieten?'

'Natuurlijk.'

De dokter nam haar mee naar haar werkkamer. Ze gebaarde Julie te gaan zitten, terwijl ze zelf naar haar computerscherm keek. Julie zag dat ze haar naam intikte.

'Wat herinner je je nog?' vroeg de arts toen ze Julies patiëntendossier gevonden had.

'Ik was in Utrecht voor de introductiedagen samen met George en Roland, mijn beste vrienden. Hun vader had ons erheen gereden en we zouden de eerste avond gaan eten bij hun opa, die in Utrecht woont. We kwamen met alle eerstejaars samen op het Janskerkhof en toen gingen we met ons groepje studenten alle studentenverenigingen af.

Op weg naar opa Vanier stak ik de straat over om naar een gebouw te kijken, ik weet niet meer waarom. Toen hoorde ik een diep, ronkend geluid en geroep.'

'Dat is alles tot het moment van je ongeluk,' zei de dokter, terwijl ze door Julies dossier bladerde.

'Hoe kan ik een jaar in coma gelegen hebben? Ik voel me fysiek uitstekend.'

'Dat weten we niet,' zei de dokter. 'Op het eerste gezicht lijkt je fysiek en geestelijk in orde.'

De dokter tikte tegen Julies knie, waarop haar been in reflex omhoog kwam.

‘Ik was een beetje verdwaasd toen ik opstond, maar dat gevoel is weg.’

‘Hersenen kunnen op allerlei manieren reageren,’ zei de dokter. ‘De rest van je lichaam is normaal gesproken gemakkelijker te voorspellen.’

‘Waarom had ik geen monitors zoals de andere patiënten?’

‘Er waren complicaties.’

Er werd op de deur geklopt en meteen stapte George binnen. Hij had een sporttas bij zich.

‘Ik heb je spullen opgehaald,’ zei hij. ‘En ik herinner me nu dat Julies moeder geen tests meer wilde.’

‘We moeten weten dat ze in orde is,’ zei de dokter.

‘Mijn broer is degene die rechten studeert, maar ik weet zeker dat er niets zonder haar moeders toestemming mag gebeuren. Ze is haar voogd.’

‘Waarom wil ze dat niet?’ vroeg Julie. Haar moeder had diergeneeskunde gestudeerd. Het was niet alsof ze iets tegen dokters had.

George keek haar verontschuldigend aan. ‘Ik heb geen idee.’

De dokter keek Julie indringend aan. ‘Als je weer zeggenschap hebt over jezelf, kom dan alsjeblieft terug.’

‘Misschien,’ zei Julie onzeker. Ze liep met George richting het restaurant.

‘Wil je wat eten?’ vroeg hij.

‘Ja, eigenlijk wel.’

George haalde een paar broodjes, koffie voor Julie en thee voor zichzelf.

Julie nam een enorme hap uit haar broodje zalmzalade.

‘Heerlijk. Het idee dat ik het afgelopen jaar alleen een soort pap binnengekreken heb, is walgelijk.’

George staaarde voor zich uit. Julie dacht eerst dat hij naar haar keek, maar zijn blik ging over haar schouder heen. ‘Ze moeten gevlogen hebben,’ mompelde hij.

Julies moeder rende naar haar toe. Ze droeg een oud vest en een nog oudere jeansbroek. Haar vader had nog een blauwe overall aan. Karin had haar man blijkbaar van het veld gesleept.

‘Ik wist niet hoe lang,’ kon Julie uitbrengen voor haar beide ouders haar omhelsden.

‘Dankjewel, George,’ zei Karin huilend. ‘We nemen haar onmiddellijk mee naar huis.’

‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘We zien elkaar in Oudpolder.’

Karin gaf haar dochter een arm.

‘We nemen je mee naar huis, meid,’ zei ze ferm.

Hoofdstuk 1: Introductiedagen

Langzaam reed de bus de afslag naar Utrecht op. Vier uur geleden was hij uit het dorpje Nieuw Namen in Zeeuws Vlaanderen vertrokken met een paar passagiers. Het was nu bijna negen uur 's ochtends en de file bij Utrecht had haar hoogtepunt bereikt. Helemaal achterin de bus zat een jonge vrouw met kort, warrig blond haar een enorme rugzak te doorzoeken. Naast haar stonden nog twee grote koffers. Na een tijdje haalde Julie een schrijfblok en een pen te voorschijn.

24 augustus,

Lief dagboek,

Nee, dit wordt geen dagboek. Ik ken mezelf onderhand goed genoeg om te weten dat ik er toch niet iedere dag in ga schrijven. De enige reden dat ik nu begonnen ben, is dat mijn boek uit is, de accu van mijn mp3-speler leeg is en dat ik me dood verveel op deze busreis. Van vier uur. Ik wou dat ik niet zover van een fatsoenlijke stad afwoonde. Toch, als ik wil gaan studeren zal ik naar Utrecht moeten. Ik voel me schuldig ten op zichte van mijn ouders. Ze zijn me bijna een jaar kwijt geweest en ik ga na twee weken weer weg. Maar ik voel me uitstekend en ik wil niet nog een studiejaar verliezen. Er moest veel geregeld worden, maar het moeilijkste bleek juist gemakkelijk: in het huis van George was een kamer vrij. Hij woont daar samen met zijn nichtje Anne.

George en Roland hebben nu al een jaar voorsprong op me. Ik ben enig kind, maar zij zijn mijn broers. Oudpolder, waar we woonden, had maar tien huizen en wij waren de enige kinderen. Het lijkt misschien toeval dat drie kinderen van dezelfde leeftijd in zo'n klein dorp woonden, maar dat was het niet. George en Roland zijn een tweeling (twee-eiig) en toen mijn ouders die twee baby's zagen, wilden ze zelf ook opeens een kind. Negen maanden later werd ik geboren.

Toen we jonger waren, hadden we ongeveer dezelfde interesses, maar die liepen later natuurlijk uiteen. Toch ga ik dezelfde studie als George doen. Al denk ik dat ik er heel andere dingen mee wil. Roland is meer geïnteresseerd in mensen en hij is rechten gaan studeren. Op zich niet zo vreemd: als kind kon hij zich altijd erg opwinden als iets in zijn ogen niet rechtvaardig was. George ook wel, maar minder sterk. Ik zou zeggen dat ze qua persoonlijkheid veel op elkaar lijken, maar dat de accenten bij hen erg anders liggen. Qua uiterlijk lijken ze totaal niet op elkaar. Roland is langer dan George en zijn haar is lichter. Oren, ogen, het verschilt allemaal (behalve de neus, die is precies hetzelfde). Uiterlijk is niet belangrijk. Ik ben benieuwd, en ook wel een beetje bang, om te zien hoe het afgelopen jaar hier hen veranderd heeft. Zou ik heel ver achtergebleven zijn? Zij zijn al een jaar aan het studeren en ik kom net van de middelbare school. Ik hoop dat ik niet kinderlijk overkom. Ik heb George heel kort in het ziekenhuis gezien, maar Roland was het land uit, op excursie met zijn studievereniging. Later heb ik wel uren met hem gebeld.

Na een kort bezoek bij de kantonrechter ben ik in ieder geval wel weer mijn eigen baas. Mam vroeg me om mijn medisch dossier te laten vernietigen. Eigenlijk had ik dat zelf nog door willen lezen, want ik snap nog maar gedeeltelijk wat er met me gebeurd is tijdens het coma.

Echter, het was zo belangrijk voor haar, dus ik heb de aanvraag ingediend.

De bus kwam abrupt tot stilstand en de chauffeur zette de motor uit. Vanuit het raam waren tientallen andere bussen te zien en honderden mensen zwermden ertussen. Julie pakte haar bagage, twee koffers en een rugzak, en stapte de bus uit. Ze was even gedesoriënteerd door de drukte en de felle zomerzon. Ze had met George bij Utrecht Centraal afgesproken, maar dat had geen echte voorkant. Het treinstation ging naadloos over in het winkelcentrum Hoog Catharijne. Julie liep richting de roltrap die haar naar het station zou brengen. George zou daar op haar wachten.

‘Julie!’ riep iemand. Het was niet de stem die ze verwacht had, maar ze herkende de typische, hese stem direct. Naast de roltrap stond een bekende verschijning tegen een lantaarnpaal aangeleund. Lang, stijl zwart haar viel langs een bleek gezicht tot op haar schouders. Ze had modieuze kleren aan, maar wat vooral opviel was de kleine, paarse parasol die ze bij zich droeg.

‘Anne,’ zei Julie. ‘Wat leuk om jou hier te zien.’

‘Je ziet er goed uit,’ zei Anne. ‘Gezond en zo. George zou je komen ophalen zoals afgesproken, maar hij ligt ziek op bed.’

‘Oh, wat heeft hij?’

Anne haalde haar schouders op. ‘Gewoon een griepje. Wat heb je veel bagage, zal ik iets overnemen?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Julie. ‘Het is niet zwaar.’

‘Het is niet echt ver lopen naar ons huis. Tien minuten, misschien iets meer. Als ik geweten had dat je zoveel bij je had, was ik met de bakfiets gekomen.’

‘Hey,’ zei Julie terwijl ze naar een filmposter wees die tegen een muur opgeplakt was. Eén van de bijrollen kwam haar bekend voor. ‘Is dat jouw moeder niet?’

Anne keek niet naar de poster. ‘Ja,’ zuchtte ze, ‘Tropical Terror 3. Waarschijnlijk haar slechtste film ooit. En dat zegt wat. Twintig jaar geleden werd ze beroemd omdat ze zo goed kon gillen voordat de held haar redde. Nu kan ze nog steeds gillen, maar ze is te oud om gered te worden.’

‘Ik vond Tropical Terror 1 nog wel leuk,’ zei Julie.

‘Die ging wel,’ gaf Anne toe. ‘Het concept was toen nog niet helemaal uitgemolken.’

‘Waar is Roland?’ vroeg Julie.

‘Mijn neef is eerstejaars door de stad aan het slepen. Het is introductieweek.’

‘Ja, ik weet het. Ik had weinig zin in de massale openingsceremonie, die heb ik vorig jaar al gezien, maar ik wil wel met de rest meedoen.’

Anne lachte. ‘Het was best grappig. De rector had, zoals normaal, zijn eigen speech niet voorbereid en zijn secretaresse had er echt een paar monsters van zinnen in gezet. Je had hem moeten zien stotteren.’

Ik heb het programma ergens waarop Roland aangekruist heeft waar hij zijn kindjes mee naar toe neemt.'

'Geweldig. Ik ben echt benieuwd wat er allemaal te zien is in deze stad. Behalve tijdens de voorlichtingsdagen en die ene introductiedag ben ik hier nog nooit geweest.'

'Nou,' zei Anne. 'Aan het eind van de week weet je in ieder geval waar alle kroegen zijn en met een beetje geluk kan je de juiste faculteit ook nog vinden. Ging jij nou geografie studeren?'

'Nee,' antwoordde Julie. 'Geologie, net zoals George.'

'Oh ja, natuurlijk.'

'Er zit best veel verschil tussen die studies,' begon Julie.

'Ja,' zei Anne ongeïnteresseerd. 'Hier links zit een goedkope boekhandel, maar wij moeten nu naar rechts.'

Julie zag dat Anne een vijftal gaten in haar oor had, maar er zaten geen oorbellen meer in. Ze vroeg zich af uit welke fase die afkomstig waren. Julie had nooit hoogte van Anne kunnen krijgen. Ze had haar zelden gezien, omdat ze vroeger bij haar moeder in de V.S. woonde. Virginia Vanier was al twintig jaar een redelijk bekende filmster. Haar dochter had een enorme hekel aan Hollywood. Zodra ze kon, was ze terug naar Nederland gekomen om te studeren. Voor die tijd had ze was ze door allerlei fases heen gegaan van punk tot gothic.

Nieuwegracht 116b was een smal, maar hoog gebouw met vijf verdiepingen. Het lag, zoals de straatnaam al zei, aan een gracht. Anne viste een sleutel uit haar handtas en opende de deur waarop 116b-II stond. Direct achter de deur zat een trap.

'Geef mij een koffer,' zei Anne.

Julie zette een koffer neer. Anne probeerde hem op te pakken.

'Wat heb je hier allemaal in zitten? Bakstenen?' vroeg ze, terwijl ze de koffer moeizaam met twee handen van de grond hief.

'Die? Voornamelijk kleren en een paar boeken,' antwoordde Julie. 'Het is de lichtste. Ik kan op en neer lopen.'

'Nee, het lukt wel,' zei Anne beledigd. Ze trok de koffer de trap op en liet hem boven op de overloop staan.

'De koffers moeten zo naar boven, maar laten we eerst kijken of George wakker is,' zei ze.

Ze opende een deur en de geur van kippensoep stroomde de overloop op.

‘Hoe is het?’ vroeg Anne aan iemand in de keuken, die Julie niet kon zien omdat ze achter Anne op de trap stond. Ze gaf die een klein duwtje zodat ze doorliep.

Julie liep ook naar de deur toe. Aan de tafel daarachter zat een jongeman met kort, donker haar. Hij droeg een dikke blauwe badjas. Half hangend op de tafel zat hij een kom soep naar binnen te werken. Hij keek op en er kwam direct een glimlach op zijn vermoeide, bleke gezicht. In tegenstelling tot Anne had hij de afgelopen dagen wel van de zon genoten, want zijn neus was verbrand.

‘Beter dan een uur geleden,’ antwoordde George. ‘Sorry, Julie.’

‘Daar kun jij toch niets aan doen,’ zei Julie. Ze liep naar hem toe en gaf hem een snelle omhelzing.

‘Pas op!’ riep hij. ‘Ik ben vast nog besmettelijk.’

‘Dat zal wel meevallen,’ zei Anne. ‘Terwijl jij eet, laat ik Julie haar kamer zien, goed?’

‘Natuurlijk,’ zeiden George en Julie tegelijkertijd.

George grijnsde. ‘Ik heb je gemist,’ zei hij.

Julie keek hem even moeilijk aan. ‘Ik jou niet,’ zei ze. ‘Ik wist niet dat ik weg was.’

Ze pakte snel haar koffer op en volgde Anne de trap op.

‘Op de tweede verdieping zitten de keuken, de huiskamer, de badkamer en het toilet,’ vertelde Anne. ‘En er is een deur naar het balkon. Op de derde zijn de kamers van George en mij en er is een hok waar onze wasmachine en droger staan. Jouw kamer is op vierde. Het is onder het dak, dus het kan erg heet worden in de zomer, maar dat is slechts een paar dagen per jaar, terwijl hij wel het hele jaar groot is voor een studentenkamer in Utrecht. De andere kamer is van Eric en er is ook nog een toilet. Je hebt geen idee hoeveel luxe twee toiletten met vier man is. In mijn vorige huis hadden we er maar één met z’n vijven en dat was gewoon niet te doen ’s morgens.’

‘Eric?’ vroeg Julie.

‘Ons huis-feestbeest. Als je op normale uren leeft, zal je hem weinig zien. Hij zit nu een maand in Australië. Hij is echt aardig, hoor, en hij maakt zelden lawaai.’

Anne opende een van de drie deuren op de vierde etage.

‘Ta da!’ zei ze. ‘Volledig gemeubileerd, met uitzicht op de Dom.’

Julie keek uit het raam naar buiten. Boven de huizen aan de overkant van de gracht zag ze de ranke toren van de kathedraal en een aantal lagere torens. In de gracht kwam langzaam een roeiboot met zingende studenten voorbij. Ze liet haar blik snel over de kamer gaan: alles was duidelijk van IKEA, een bureau met een stoel, een smal bed, een grote kast, een wasbak en een spiegel. Haar spiegelbeeld had kort blond haar, dat tijdens de busreis verward was geraakt. Ze droeg een rood T-shirt en een jeansbroek die al betere dagen gekend had. Ze was niet dik, verre van, maar ze had een mate van stevigheid over zich, alsof ze veel aan sport deed. Julie vroeg zich af of haar spiegelbeeld aan fitness gedaan had, terwijl zij in coma lag.

‘Ik denk dat ik deze stad toch leuk vind,’ zei Julie toen ze weer in de keuken was.

‘Mooi,’ zei George. ‘Ik had veel heimwee de eerste week. Ik sprong soms tegen de muren op, zo erg wilde ik hier weg.’

‘Hoe ben je er vanaf gekomen?’

‘Gewenning, denk ik. Heel soms heb ik het nog wel,’ antwoordde George. Hij slurpte het laatste restje van zijn soep op. ‘Was het moeilijk om van huis weg te gaan?’ vroeg hij.

‘Mijn moeder wilde me niet loslaten,’ zei Julie. ‘Maar ik kon toch niet nog een jaar studie verliezen? Gelukkig vond mijn vader dat ook. Ik voel me egoïstisch dat ik weggegaan ben, want zij hebben zoveel ellende gehad door mij.’

‘Jij hebt nergens schuld aan,’ zei George fel. Hij wilde nog meer zeggen, maar hij kreeg een hoestbui.

‘Jij hoort in bed te liggen,’ zei Julie.

George knikte. Nog hoestend stond hij op en liep naar zijn kamer.

‘Anne?’ vroeg Julie. ‘Jij zei dat je wist waar Roland was?’

Anne had de folder met Rolands route opgezocht en ze had Julie ook een plattegrond van de stad meegegeven. Julie merkte direct dat het gemakkelijk was om je in Utrecht te oriënteren. Er lagen namelijk twee grachten in het centrum en veel straten lagen min of meer parallel aan een van die grachten. De Oude- en de

Nieuwegracht liepen grofweg noord-zuid. Het centrum werd van de rest van de stad gescheiden door een omliggend water dat de Singel genoemd werd.

Overal liepen groepjes nieuwe studenten die door een ouderejaars door de stad geleid werden. Julie keek steeds goed of Roland er niet toevallig bij liep, maar hij bleek precies te zijn waar hij volgens het programma moest zijn: op het Janskerkhof naast het beeld van St. Willibrordus te paard. Julie herkende zijn stem voordat ze hem zag. Snel, maar duidelijk en warm. Ze keek om en uit een groepje studenten stak een lange jongen met lichtbruin haar. Hij had zijn ene arm om de schouder van een roodharig meisjes geslagen en met zijn andere wees hij verschillende gebouwen aan. Julie sloop langzaam dichterbij.

‘Leuk T-shirt,’ zei ze, toen ze vlak achter hem stond.

Roland draaide zich om. ‘Ik heb jullie het al drie keer gezegd: ik heb het eerlijk gekregen en ik houd het aan!’ Ergernis straalde van zijn gezicht, maar toen hij zag wie hem aansprak, barstte hij in lachen uit. Hij greep Julie vast en gaf haar een stevige omhelzing. Over zijn schouder zag Julie dat het roodharige meisje haar kwaad aankeek. De rest van de studenten leek voornamelijk verbaasd.

Roland liet haar los en zei: ‘Sorry, ik krijg al de hele dag gezeik over mijn T-shirt. Al moet ik toegeven dat ik het daarom aanhoud.’ Hij droeg een strak roze T-shirt met de witte letters ‘Pallas’ erop gedrukt.

‘Pallas is de vereniging voor truttige en snobistische meisjes,’ zei Roland. ‘Ze wilden reclame maken door alle vrouwelijke begeleiders dit T-shirt op te sturen, maar geheel bij toeval is R.A.C. Vanier ook op hun lijst gekomen.’

Julie schoot in de lach, maar ze stopte abrupt toen ze Rolands gezicht goed zag. Onder zijn rechter oog liep een lelijk litteken.

‘Hoe kom je daar aan?’ vroeg ze, terwijl ze er met haar vinger overheen ging.

‘Ongelukje,’ antwoordde Roland. ‘Het ziet er niet uit, maar het is niets.’ Hij draaide zich om en richtte zich tot zijn groepje. ‘Dames en heren, dit is Julie Kalender, mijn beste vriendin, en net zoals jullie een nieuwe student hier in de stad. Ik weet niet bij wie ze is

ingedeeld, maar dat kan me niets schelen, want ze gaat met ons mee. Maak even kennis met elkaar en dan kunnen we verder.'

Zes namen later ging Roland verder met zijn uitleg. 'We hebben nog vier dagen,' zei hij, 'maar we hebben ook nog veel te doen. Sowieso moeten we alle verenigingen af en we moeten naar de sportvelden, het universiteitsterrein en er zijn twintig kroegen die ons sponsoren, dus daar moeten we ook nog heen.'

Roland nam zijn studenten eerst mee naar het Vredenburg.

'Er zijn hier erg veel heksenverbrandingen geweest in de middeleeuwen. Gelukkig voor mijn nichtje Anne doen ze dat tegenwoordig niet meer.' Een paar mensen lachten voorzichtig, hoewel ze niet wisten waar de grap precies op sloeg. Roland knipoogde naar Julie. Ze gaf hem een glimlach terug.

'In ieder geval, de laatste verbranding eindigde rampzalig. Een windhoos of zoiets dergelijks sloeg recht op de brandstapel in. Het was een enorme ravage: tientallen mensen raakten gewond door rondvliegend puin en er waren een paar kleine branden.'

'Was dat dezelfde windhoos die de verbinding tussen de Dom en de Domtoren gesloopt heeft?' vroeg iemand.

'Nee, ik geloof het niet.' Roland viste een boekje uit zijn broekzak en bladerde er snel doorheen. 'De heks werd in 1595 verbrand, de verbinding ging pas in 1674 kapot.'

'Dat is renaissance, niet middeleeuwen,' mompelde een van de jongens in de groep, maar Roland negeerde hem.

'Kom we gaan verder.'

'Hadden ze een echte heks te pakken?' vroeg iemand.

'Natuurlijk niet,' antwoordde Roland.

Hij leidde hen een steeg in. Net erin stond een klein, bronzen standbeeld van een heks. Haar rechterhand wees met een uitgestoken wijsvinger naar voren en in haar linker hield ze een bezem. De brede rand van haar hoed verborg haar gezicht bijna helemaal. Toen Julie dichterbij kwam om beter te kunnen kijken, zag ze dat de Heks een blinddoek om had.

'Voordat de laatste heks opgepakt werd, werkte ze als een soort rechter voor geschillen tussen de gewone mensen,' zei Roland, 'en toen ze de brandstapel op ging, veroordeelde ze de hele stad.'

'Veroordeelde, of vervloekte?' vroeg Julie.

‘Beide, denk ik, maar gelukkig heeft de stad er weinig last van gehad. Wie bang is voor hocus pocus moet maar in een andere stad gaan studeren.’

Nu moest iedereen lachen.

‘Waar wijst ze heen?’ vroeg Julie.

Roland haalde zijn schouders op. ‘Geen idee.’

25 augustus (vervolg)

De rest van de tijd sleepte Roland ons van historisch punt naar kroeg en vice versa. De dag eindigde bij een goedkoop Italiaans restaurant waar we met een man of vijftig spaghetti kregen. Mijn moeder maakt die echt zoveel beter klaar. Van het bier ben ik maar afgebleven. Ik heb geen idee wat voor effect dat nu op me heeft en ik kan het me niet veroorloven domme dingen te doen.

Dit had ik nooit verwacht op te schrijven: ik was onder de indruk van Roland. Hij was gewoon volwassen. Hij hoefde geen moeite te doen om aandacht te krijgen, hij kreeg het gewoon. En hij betrok ook iedereen bij de groep. Zelfs de mensen die ik als stil ingeschat had, kwamen tegen het avondeten los. Ik wist dat hij sociaal was, maar hij heeft zich het afgelopen jaar blijkbaar enorm kunnen ontwikkelen. Hij is altijd een geweldige leugenaar geweest, maar ik doorzie hem over het algemeen. Hij loog over zijn litteken: het was meer dan een ongelukje hoe hij het gekregen heeft. Ik kom er nog wel achter hoe het echt zit.

Ik heb rond half elf nog naar huis gebeld. Het viel erg mee. Ik was bang dat mijn moeder zou gaan huilen, maar ze klonk juist erg opgewekt. Ik heb haar verteld waar ik vandaag geweest ben. Mijn vader riep tussendoor nog dat ik mijn best moest doen.

Zij vertelde dat op de boerderij alles goed was. Naar omstandigheden dan. Het afgelopen jaar is ook financieel hard voor hen geweest. Mijn ouders gingen om de paar dagen op en neer naar Utrecht en ze hebben er zelfs even een huis gehuurd om bij mij te kunnen zijn, maar uiteindelijk konden ze het niet meer opbrengen. Ze hadden het geheim voor me willen houden,

maar ik ben niet blind. Onze auto zou afgelopen jaar vervangen worden en dat is niet gebeurd, de schotelantenne is weg en er stonden minder paarden in de wei. Ik ga zo snel mogelijk een baantje zoeken, zodat ik hen niet verder tot last ben. Ze zullen daar wel niet blij mee zijn, omdat ze bang zijn dat een bijbaan ten koste van mijn studie zal gaan.

Ik heb al een gedeelte van mijn tassen uitgepakt. Allereerst heb ik een goede plek voor mijn dagboek gezocht.

Bedtijd.

26 augustus

Ik heb redelijk goed geslapen. Het bed is goed, maar het hoofdkussen is te dun. 's Nachts ben ik een paar keer wakker geworden. Ik dacht dat ik rond drie uur stemmen beneden hoorde, maar dat zal wel buiten geweest zijn. Om zes uur kwam er iemand op de fiets langs en hij was luid aan het zingen. Die jongen was absoluut zat.

Vandaag gaan we de sportvelden bezoeken. Ik zal goed op moeten letten dat ik nergens aan mee doe.

Julie legde haar pen neer en sloot het schrift waarin ze had geschreven. Ze stond op met de intentie haar kamer uit te gaan, maar toen ze de deurknop vast had, draaide ze zich om. Pas toen haar dagboek in een la onder een paar boeken lag bij de bruine dossiermap, ging ze naar de huiskamer.

‘Goedemorgen, George,’ zei Julie. ‘Jij ziet er beter uit vandaag.’

‘Goedemorgen,’ antwoordde George met een glimlach. ‘Ik voel me ook veel beter.’

‘Wil je koffie of thee?’

‘Is die koffie zo sterk als hij ruikt?’

‘Ja, Anne is een cafeïne-junkie,’ antwoordde George.

‘Doe dan maar thee.’

George schonk een beker thee voor haar in en zette brood, boter en beleg op tafel.

‘Dankjewel,’ zei Julie.

‘Ach, het is leuk om eens niet alleen te ontbijten. Anne is altijd erg vroeg en Eric zie je niet voor de middag. Hij is nu in Australië, maar dat heeft Anne vast al verteld.’

‘Ga je mee vanmiddag? Gezellig met z’n drieën op stap?’ vroeg Julie, terwijl ze een stuk brood met hagelslag in haar mond stopte.

George aarzelde even. ‘Nee, Roland en ik hebben een soort ruzie.’

‘Wat? Ik dacht dat jullie al een paar jaar door die fase heen waren,’ zei Julie met volle mond.

‘Niet echt ruzie,’ zei George. ‘Ik kan het niet goed uitleggen. Er zijn vorig jaar een paar dingen gebeurd waar we allebei niets aan konden doen, maar we denken dat we wel iets hadden kunnen doen. Vooral Roland neemt het zichzelf kwalijk, maar-’

‘Ho!’ Julie onderbrak hem. ‘Ik kan echt niet volgen waar je het over hebt.’

‘Sorry. Doe me een plezier en begin er niet over tegen Roland. Ik heb hem beloofd er niets over te zeggen.’

Julie zuchtte. ‘Dat heb je ook niet. In ieder geval niets waar ik ook maar iets mee kan.’

George keek haar gepijnigd aan, maar Julie wilde het nog niet loslaten.

‘Is hier een kamer vrijgekomen, omdat Roland weggegaan is?’ vroeg ze.

George zuchtte. ‘Ja,’ antwoordde hij. ‘Echt, begin er niet over.’

‘Sinds wanneer hebben jullie geheimen voor mij?’ vroeg Julie en gelijk voelde ze zichzelf een hypocriet, want zij had wel een geheim voor haar vrienden.

‘Het is geen geheim. Niet precies, maar het is aan Roland om het te vertellen en als je het hem nu vraagt, zal je hem pijn doen.’

Julie beseftte dat ze nu van George niets meer te weten ging komen. Ze zei koel gedag tegen hem en ging op weg.

De ochtendzou brandde al fel toen ze naar Janskerkhof liep. Honderden studenten, nieuw en oud, kwamen op dat plein samen. Bussen reden af en aan en overall stonden fietsen. Bijna elke fiets was ergens aan vastgeketend met een dikke ketting en een zwaar slot.

Julie ging op een paaltje staan en speurde de mensenmassa af, maar Roland zag ze niet.

Ze hoorde een scherp fluitje en toen geschreeuw: ‘Houd de dief!’

Een donkerharige, jonge man in verwaarloosde kleren sprintte tussen de studenten door. Tegen zijn lichaam hield hij een roze rugzak. Achter hem renden een jongen en een meisje, maar ze verloren snel terrein. De dief dook tussen mensen door en duwde ze opzij als hij geen plek zag. Hij was bijna de menigte uit, toen Julie van haar paaltje afsprong en naast hem landde. Ze greep zijn arm en zette zich schrap. De dief kwam abrupt tot stilstand. Zijn voeten schoten onder zijn lichaam door en hij viel op de grond. De tas vloog uit zijn handen. Julie ving die in een reflex op, maar daardoor liet ze wel de dief los. Die rende weg terwijl hij met zijn linkerarm zijn ontwrichte rechterarm vasthield. Niemand anders deed een poging om hem te stoppen.

‘Dankjewel,’ zei de jongen hijgend. ‘We konden hem niet bijhouden.’ Hij deed zijn beslagen bril af en begon die schoon te maken.

Julie gaf de tas aan het meisje, dat nu ook hijgend bij haar was komen staan. Lokken bezweet haar hingen in haar gezicht. ‘Dankjewel,’ zei zij ook. ‘Hij pakte mijn tas gewoon. Als er niet net een bus voor zijn neus gestopt was, had hij zo weg kunnen lopen.’

‘Is er iets wat wij voor jou kunnen doen?’ vroeg de jongen.

‘Nee hoor,’ antwoordde Julie. ‘Of jullie moeten toevallig weten waar Roland Vanier uithangt.’

‘Roland? Die staat bij de achterkant van de kerk,’ zei het meisje.

Julie keek haar verbaasd aan. Ze had niet verwacht dat ze een zinnig antwoord zou krijgen.

‘Wij begeleiden ook eerstejaars. We hebben Roland bij de instructie daarvan ontmoet,’ zei ze en ze stak haar hand uit. ‘Mijn naam is Claudette.’ Ze sprak bijna perfect Nederlands, maar ze had een heel licht Frans accent.

‘Dirk,’ zei de jongen en ook hij gaf Julie een hand.

‘Julie,’ zei Julie. ‘Ik moet naar hem toe gaan, want ik geloof dat ik al te laat ben.’

Dirk knikte. ‘Wij moeten onze eerstejaars gaan zoeken.’

Het stel nam hartelijk afscheid van haar, waarop Julie tussen de studenten door naar de kerk liep. Op een bankje zag ze Roland staan met zijn groep om zich heen.

Roland begroette haar met een lach. 'Te laat, juffrouw Kalender. Zoals gewoonlijk.'

Julie stak haar tong naar hem uit.

'Vandaag gaan we een stukje de stad uit,' zei Roland. 'Naar het sportcentrum van de universiteit. Iedereen die zich vandaag inschrijft, krijgt tien procent korting.

Mensen met een fiets kunnen de bordjes Uithof volgen, de rest kan bus 11 nemen. Die stopt hier aan het plein.

We zien elkaar over een half uur bij de vlaggenmast. Die kun je niet missen.'

Roland sprong van de bank af. 'Heb jij een fiets?' vroeg hij aan Julie.

'Nog niet.'

'Wil je achterop bij mij?'

Julie lachte. 'Dat zou je niet fijn vinden, ik ben best wat aangekomen het afgelopen jaar. Ik neem de bus wel.'

Roland haalde zijn schouders op. 'Zoveel zal het niet zijn,' zei hij, maar Julie was al richting de bushalte aan het lopen.

Het was niet ver, maar de bus leek constant te stoppen. 'Zo komen we nooit ergens,' zei Julie geïrriteerd tegen het meisje dat naast haar zat.

'Wat verwacht je dan van een stadsbus?' vroeg die.

Julie haalde haar schouders op.

Het sportcentrum bleek een lomp, grijs gebouw te zijn omringd door verschillende sportvelden. Zelfs in de felle zomerzon bleef het er treurig uitzien. Ervoor stond een vlaggenmast van tien meter hoog met daaraan de half rode, half witte vlag van Utrecht met in het midden een stralende zon: het universiteitslogo. Terwijl de vijf mensen die met de bus gegaan waren door de menigte studenten heenliepen, stond Roland op zijn horloge te kijken. Aan zijn blik te zien was het niet de eerste keer.

'We moeten opschieten,' riep hij. 'Over een minuut is het onze beurt voor de interne rondleiding, daarna kunnen jullie vrij rondlopen bij de demonstraties buiten.'

De sporthal zag er binnen niet veel vrolijker uit dan buiten. De plafonds waren laag en overal hing een lucht van oud zweet. Een tweetal ouderejaars leidde hen rond langs alle sportzalen en de fitnessruimte.

‘Nou,’ zei Roland opeens. ‘Laat eens zien hoeveel je echt aangekomen bent.’

Hij wees naar een elektronische weegschaal die in een hoek van de fitnesszaal stond.

‘Nee,’ zei Julie met lichte paniek. Een paar van de andere eerstejaars keek met belangstelling toe.

‘Is het zo erg?’ vroeg Roland spottend.

Julie kon hem wel wurgen. Haar eerste impuls was om te blijven weigeren, maar toen had ze een inval. Ze stapte op de weegschaal.

‘Ha...ha...erg grappig,’ zei ze. ‘Had je niets beters te doen dan een flauwe grap verzinnen?’

Roland keek naar de weegschaal. Hij barstte in lachen uit. ‘Echt, dit heb ik niet bedacht,’ zei hij. ‘Ik zou hem een kilo of tien hoger gezet hebben. Ha, tachtig kilo met jouw postuur. Heb je een blok lood als ontbijt gegeten?’

Julie stapte van de weegschaal af. ‘Niet dat ik weet,’ zei ze. Roland was te hard aan het lachen om de opgeluchte toon in haar stem te horen.

27 augustus

Zoals ik al verwacht had, is het me niet gelukt dagelijks te schrijven. De dag op de sportvelden begon vervelend, maar de demonstraties waren leuk om te zien. Ik was onder de indruk van de Naginata, een soort oosters vechten met speren. Er stond ook een groep die aan middeleeuws zwaardvechten deed. Hun demonstratiegevechten waren echt spectaculair. Ze stonden met een tiental mensen op een paar vierkante meter te vechten. Ik heb een foldertje meegenomen waarin de data van hun shows staan, zodat ik een keer kan gaan kijken. Ik heb me nergens voor ingeschreven, natuurlijk.

's Avonds hebben we pizza gegeten. Normaal houd ik daar niet zo van in restaurants. Ik eet altijd te langzaam, waardoor de pizza koud is voordat ik halverwege ben. Thuis laat ik altijd de helft in de oven staan tot ik eraan toe ben. Gisteren had ik in plaats van een pizza een calzone besteld. Doordat die dichtgevouwen is, bleef hij de hele tijd heet. Absoluut voor herhaling vatbaar.

De volgende dag had ik een leuke verrassing. Op dinsdag had ik toevallig een tassendief tegengehouden. De eigenares van die tas bleek Roland te kennen en ze had hem 's avonds laat nog bezocht om een doos bonbons af te geven voor mij. Ik heb die direct opengemaakt en gedeeld met mijn groepje eerstejaars. Hopelijk vermindert dat de spanning wat die ik voel tussen ons. Het is logisch dat Roland mij meer aandacht geeft dan hen, maar dat zorgt er wel voor dat zij zich tekort gedaan voelen. Langs de andere kant maak ik me er weinig zorgen over, want de kans dat ik hen nog regelmatig zie na deze introductiedagen is klein.

Ik heb voorzichtig bij Anne gepolst of zij iets kon zeggen over waar de ruzie tussen Roland en George om gaat. Ze wilde niets kwijt, maar ik weet zeker dat ze er alles vanaf weet. En ik weet nu dat het om een vrouw gaat. Alleen heeft George geen vriendin en Roland ook niet. Ik kan me voorstellen dat Roland per ongeluk de vriendin van George zou kunnen afpikken, maar George mist de charme om het vice versa te doen. In het eerste geval zou George gekwetst moeten zijn en dat is hij duidelijk niet.

Woensdag: na de bonbons liepen we door de binnenstad langs allerlei faculteiten. Helaas heeft geologie een gebouw daar buiten. Alleen de studies die geen laboratoria en zo nodig hebben zitten daar nog. De oude vergaderzaal (vlak naast de Dom) waar tegenwoordig promoties plaatsvinden was erg indrukwekkend: van elke rector die de universiteit ooit gehad heeft, hangt daar een portret. Het klinkt misschien vreemd, maar daar had ik echt het gevoel dat geschiedenis bijna tastbaar was. Er was geen tijd om de Domtoren te beklimmen. Ik heb dus niet moeten toegeven dat ik aan enorme hoogtevrees lijd.

Het is nu donderdagochtend. Ik heb al ontbeten en zo meteen gaan we de gezelligheidsverenigingen van de stad af. Anne heeft, denk ik, geen slaap nodig. Ze kwam vannacht laat thuis en ze was vanochtend al weg voordat ik wakker werd. George zei dat zijn nicht een heel ander ritme heeft dan wij.

Vanaf het Janskerkhof, waar ze iedere dag samenkwamen, ging Rolands groep de binnenstad in. De eerste stop was bij een statig grachtenpand waar een hele rij mensen buiten stond. Twee meisjes uit de groep liepen snel naar voren om Roland aan te spreken.

‘Is dit Primus?’ vroeg er één.

‘Dat is hier, inderdaad,’ antwoordde hij. Ze bedankten hem en gingen ook in de rij staan.

‘Waar wachten al die mensen op?’ vroeg Julie.

‘De vereniging Primus neemt maar een beperkt aantal mensen aan per jaar,’ antwoordde Roland. ‘Wie erbij wil, zal moeten loten.’

‘Vaag.’

‘Ik heb hier ook gestaan vorig jaar,’ zei Roland, ‘maar ik was het beu na een uur. Jupiter is minder elitair, maar dat is voor mij ook eigenlijk wel goed.’

‘Hoe is Jupiter?’ vroeg iemand uit de groep.

‘Is de ontgroening hard?’ vroeg een ander.

‘Het is erg relaxed,’ antwoordde Roland. ‘De ontgroening is wel oké. Je gaat met z’n allen een dag of vijf het bos in om hout te zagen. Het eten is slecht en je krijgt weinig nachtrust, maar je komt er wel als een groep uit.

Als je meer wil weten, kun je het zo direct vragen, want Jupiter is onze volgende stop.’

Ondanks dat het nog ochtend was, zaten de terrassen aan de gracht al vol. Julie had liever in de zon willen zitten, maar ze volgde Roland toch het grachtenpand van Jupiter in. De oude glorie was nog zichtbaar, maar het had dringend een likje verf nodig. In een lange, hoge kamer stond een toog met tientallen krassen en deuken in het hout. Verspreid door de kamer stonden allerlei soorten banken, tafels en stoelen. Niets was hetzelfde, maar alles was oud. Alleen de enorme kroonluchter blonk.

‘Welkom,’ zei een diepe stem. Van achter de bar kwam een lange, donkere, twintiger tevoorschijn. Hij droeg een colbert en een das, maar ook een jeansbroek en zware wandelschoenen.

‘Iets te laat, Roland,’ zei hij met een glimlach.

‘Mijn excuses, preses,’ zei Roland. ‘Het duurde even voor al mijn sjaars er waren.’

Julie wist dat hij naar haar keek, maar ze beantwoordde zijn blik niet.

Ondertussen waren er nog een paar jongens en meisjes binnengekomen met dezelfde mix van formele en casual kleding.

‘Welkom,’ zei de preses van Jupiter opnieuw. ‘Mijn naam is Marcus Haesackers en ik heb de eer deze vereniging dit jaar te mogen leiden. Ik zal wat vertellen over Jupiter en waar wij voor staan. Loop ondertussen gerust naar de bar om iets te drinken te halen, gratis. Vanwege het ongeval bij Primus vorig jaar, mogen wij deze week geen alcohol schenken, maar ik hoop dat jullie daar ook geen behoefte aan hebben om elf uur ‘s ochtends.’ Iets in zijn blik zei Julie dat het na introductieweek geen probleem zou zijn om hier ‘s ochtends bier te drinken.

‘Weet jij iets van dat ongeluk?’ vroeg een jongen stilletjes aan Julie.

Die schudde haar hoofd. ‘Ik weet van niets,’ fluisterde ze terug. De preses gaf ondertussen uitleg. Heel wat blikken waren van afwachtend naar geïnteresseerd gegaan.

Julie haalde een glas cola bij de bar. Roland stond daar al. Ze wilde hem vragen naar het ongeluk, maar hij werd op dat moment aangesproken door een van de meisjes achter de bar.

‘Bernadette was hier gisterenavond,’ zei ze. ‘Ze vroeg naar jou.’

Rolands reactie was schokkend voor Julie. Zijn hele gezicht trok bleek weg en zijn mond viel open. Onbewust ging zijn hand omhoog naar zijn rechter oog. Toen zei hij boos: ‘Ik hoef haar niet te zien. Het lijkt me zelfs beter als ze hier niet meer binnen komt.’

Het meisje achter de bar knikte. ‘Ze zag er verwaarloosd uit. En haar ogen, alsof ze aan de drugs was.’

‘Zoiets ja,’ zei Roland.

Julie liep naar hem toe en legde haar hand op zijn schouder. ‘Gaat het?’ vroeg ze.